

# Книгата на Даниил — сто петдесет и девета част

*Разкриване на трите ангелски докосвания във видението на Даниил: пророческо откровение*

Jeff Pippenger

2024-03-26

В десета глава Даниил е докоснат три пъти, и тези три докосвания съответстват на трите пъти, когато Даниил лично преживява „mareh“, видение. Първото и последното явяване бяха на Гавриил, вестителя на Откровението на Исус Христос. Гавриил е този, който взема вестта от Христос, дадена Му от Отца, и я предава на пророка, който трябва да я изпрати до църквите.

Но ще ти покажа онова, което е записано в Писанието на истината; и няма никой, който да стои твърдо с мене в тези неща, освен Михаил, вашият княз. Даниил 10:21.

Гавриил знае, че е сътворено същество, и затова в книгата Откровение недвусмислено извести на Йоан да не му се покланя.

И паднах при нозете му, за да му се поклоня. А той ми каза: Гледай да не сториш това; аз съм съслужител с тебе и с твоите братя, които имат свидетелството на Исус; на Бога се поклони; защото свидетелството на Исус е духът на пророчеството. Откровение 19:10.

Следователно изследователят на пророчеството трябва да разбира, че причината, поради която Гавриил посочва, че няма никой над него във връзка с онова, „което е записано в книгата на истината“, има определена пророческа цел. Когато той посочва факта, че само Христос разбира Писанията по-добре от самия него, той отъждествява Христос като „Михаил, вашият княз“. Но Михаил не е само княз; Той е и архангелът.

Но архангел Михаил, когато се препираше с дявола и спореше за Моисеевото тяло, не посмя да произнесе против него хулително обвинение, а каза: Господ да те смърти. Юда 7.

Следователно и трите докосвания са ангелски докосвания и във всичките три случая, когато Даниил преживява „mareh“, видение, то е ангелско. Третия път, когато Даниил е докоснат, това е, за да бъде укрепен, защото по-рано, при второто докосване, той загуби силата си.

Тогава отново дойде и ме докосна един, който приличаше на човек, и ме укрепи; и каза: О, възлюбени човече, не бой се; мир на тебе; бъди силен, да, бъди силен. И когато ми проговори, аз се укрепих и казах: Нека говори господарят ми, защото ти ме укрепи. Тогава той каза: Знаеш ли защо идвам при тебе? И сега ще се върна, за да се бия с княза на Персия; а когато изляза, ето, князът на Гърция ще дойде. Даниил 10:18–20.

Гавриил напомня на Данаил, че е „дошъл да“ му „изяви онова, което ще сполети твой народ в последните дни“, когато го попита: „Знаеш ли защо дойдох при тебе?“ В съгласие с онова, на което бе научил Данаил относно последните дни, Гавриил след това заявява, че ще „се върна, за да воювам с персийския княз; и когато изляза, ето, гръцкият княз ще дойде“. След това той започва пророческия разказ на единадесета глава, който описва онова, което сполетява сто четиридесет и четирите хиляди в последните дни. Този пророчески разказ е поставен в контекста на битката с „персийския княз“ и „гръцкия княз“.

Действителната история между Кир Велики и Александър Велики обхващаше повече от двеста години. Но в голямото земетресение от единадесета глава на Откровение последните движения са бързи и веднага щом шестото царство бъде покорено от фалшивия северен цар, седмото царство — десетте царе, представени от Гърция — незабавно се съгласява да даде царството си на звяра.

На едно ниво видението „mareh“ е употребено седем пъти в десета глава на Даниил. Разгледахме четири от тези седем случая и установихме, че първото споменаване е там, където Даниил посочва, че преди третата година на Кир той е разбирал видението. В следващите три споменавания трите докосвания при всяко видение определят опитността на Даниил, когато той се пробужда от скръбта на двадесет и едините дни. Неговото пробуждане към съживление е устроено върху тристепенния процес на вечното евангелие, а трите стъпки са представени от ангели, макар че втората стъпка е Михаил, архангелът, Който е Онзи, Който възкреси Мойсей от смъртта и го пресели на небето.

Останалите три пъти, когато думата „видение“ се среща в десета глава, тя не е „mareh“, а „marah“. „Marah“ е женският род на „mareh“. Тя означава видение, а в причинителен смисъл — „огледало“ или „огледално стъкло“. Ключът към нейното определение е, че е „причинителна“. Това е видението на „явяването“, но е различно по своя род, като по този начин обозначава различно пророческо послание. Съгласно определението си „огледалото“ предполага, че онези, които виждат видението, виждат някакъв вид отражение. Това е елементът на думата, който е „причинителен“. Определението на причинителна дума в контекста на „marah“ е дълбоко.

Терминът „каузативен“ се отнася до понятието за причиняване или до действието да се предизвика настъпването на нещо. В лингвистиката, по-специално в морфологията на глагола, каузативната форма е граматична конструкция, която показва, че подлогът на даден глагол причинява друго лице или предмет да извърши действието, описано от глагола. Например в английския език глаголът „to read“ придобива каузативно значение, когато кажем „to make someone read“. Тук подлогът причинява на друго лице да извърши действието на четене.

Каузативната форма показва, че подлогът е отговорен за предизвикването на действието, описано от глагола. „Каузативно“ се отнася до начина, по който се причинява настъпването на дадено действие или събитие. И в трите случая, когато Даниил употребява еврейската дума „marah“, видението, към което се визира човек, причинява наблюдателят да бъде

преобразен по образа на онова, което съзерцава.

И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, когато бях при брега на голямата река, която е Хидекел, подигнах очите си, погледнах, и ето, един мъж, облечен в ленени дрехи, чиито чресла бяха препасани с чисто злато от Уфаз; и тялото му беше като хрисолит, и лицето му — като видение (mareh) на светкавица, и очите му — като огнени светилници, и мишците му и нозете му — по цвят като лъскава мед, а гласът на думите му — като глас на множество. И само аз, Даниил, видях това видение (marah); защото мъжете, които бяха с мен, не видяха видението (marah), но голям трепет ги обзе, така че побягнаха да се скрият. И тъй, останах сам и видях това велико видение (marah), и в мен не остана сила; защото хубостта ми се превърна в мен в тление и не запазих сила. Но чух гласа на думите му; и когато чух гласа на думите му, паднах в дълбок сън на лицето си, с лице към земята. Даниил 10:4–9.

В края на двадесет и едините дни на скръб, които в последните дни съответстват на трите и половина дни, през които двамата свидетели лежат мъртви на улицата, на Данаил внезапно бе дадено да види явяването на Христос, и Неговият вид е „като вид (mareh) на светкавица“. Това събитие, в края на трите и половина дни от единадесета глава на Откровение, поражда отделяне, защото „мъжете, които бяха с“ Данаил, бяха направени да „не [видят] видението (marah); но голям трепет ги обхвана, така че побягнаха да се скрият. Затова“ Данаил „остана сам“, а „мъжете, които бяха с мене, не [бяха направени да видят] видението (marah); но голям трепет ги обхвана, така че побягнаха да се скрият“.

Видението, което Даниил видя, когато беше сам, беше женското, причиняващо видение, което преобрази Даниил по образа на видението. Преобразяването бе извършено чрез това, че човешката сила на Даниил бе отнета, а неговата красота — превърната в тление.

„Самата плът, в която душата обитава като в скиния и чрез която действа, принадлежи на Господа. Нямаме право да пренебрегваме никоя част от живия механизъм. Всяка част от живия организъм принадлежи на Господа. Познанието за нашия собствен физически организъм трябва да ни научи, че всеки член е предназначен да върши Божиата служба като оръдие на правдата.

„Никой освен Бог не може да покори гордостта на човешкото сърце. Ние не можем да спасим себе си. Не можем да възродим себе си. В небесните дворове няма да се пее песен: На мен, който обикнах себе си и умих себе си, изкупих себе си — на мен да бъде слава и чест, благословение и хвала. Но това е основният тон на песента, която мнозина пеят тук, в този свят. Те не знаят какво значи да бъдеш кротък и смирен по сърце; и не възнамеряват да узнаят това, ако могат да го избегнат. Цялото евангелие се състои в това да се учим от Христос — на Неговата кротост и смирение.“

„Какво е оправдание чрез вяра? Това е Божието дело, чрез което славата на човека се поваля в праха и се извършва за човека онова, което не е в неговата власт да извърши за самия себе си.“ Testimonies to Ministers, 456.

Опитността на оправдание чрез вяра е Божие дело, чрез което славата на човека бива повалена в праха. Видението, от което мъжете, които бяха с Даниил, бяха принудени да побягнат, бе „причинителното“ женско видение на явяването на Христос; и веднага след като самооправедността на Даниил бе повалена в праха, бяха приложени трите ангелски докосвания, които в крайна сметка го овластиха да понесе вестта.

През 1888 г. могъщият ангел слезе с вестта за оправдание чрез вяра, както бе представена от старейшините Джоунс и Уагонър. Същият този ангел отново слезе на 11 септември 2001 г. със същата тази вест за оправдание чрез вяра. Това отбеляза началото на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. При завършека на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди вестта от началото се повтаря, защото Исус винаги илюстрира края на едно нещо с началото на едно нещо.

На 11 август 1840 г. същият този ангел слезе и започна трите стъпки, които бяха осъществени от 1840 до 1844 г. Тези три стъпки започнаха с овластяването на първия ангел на 11 август 1840 г., идването на втория ангел на 19 април 1844 г. и идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г. Тази история предизобрази слизането на първия от трите ангела на 11 септември 2001 г., което бе последвано от втория ангел при разочарованието на 18 юли 2020 г., и завършва с идването на третия ангел при скорошно предстоящия неделен закон.

В края на тази история, когато Михаил слиза, за да възкреси Моисей и Илия след трите дни и половина на смърт по улиците, както е представено в единадесетата глава на Откровението, и както е представено също и чрез двадесет и едините дни на скръб на Даниил, Христос отново слиза. Най-напред Той представя видението на Своята слава — видението, което поваля човешката слава в праха и произвежда отделяне. След като Даниил е в праха, и след като Даниил е станал променен чрез съзерцаването на „причинителното“ женско видение, Гавриил го докосва за първи път и го поставя на треперещите му нозе.

Тогава Михаил, архангелът, слиза, за да „възкреси Моисей“, и докосва Даниил за втори път, оставяйки го безсилен, понеже е сразен от реалността, че действително говори със своя Господ. След това Гавриил идва и го докосва за трети път, и го укрепва за делото да бъде знамето в скоро предстоящия неделен закон. Трите докосвания са символи на трите ангела от Откровение четиринадесета глава, макар да се случват в рамките на един-единствен ден.

Опитността на първия ангел включва явяването на Христос като светкавица, „причиняващото“ видение, което разделя, и първото докосване, което издига Даниил от праха на неговата човешка слава. Първият ангел съдържа и трите стъпки, включени в първата, защото представлява първата вест. Не е случайно, че първото докосване е записано в стихове ДЕВЕТ до ЕДИНАДЕСЕТ.

И чух гласа на думите му; и когато чух гласа на думите му, паднах в дълбок сън на лицето си, с лицето си към земята. И ето, една ръка се допря до мен и ме постави на коленете ми и на дланите на ръцете ми. И той ми каза: Данииле, мъжо възлюбен, разбери думите, които ти говоря, и се изправи на нозете си; защото сега съм изправен при теб. И когато ми каза тези думи, аз се изправих треперещ. Даниил 10:9–11.

Опитността на второто докосване, което бе извършено от Самия Христос, променя Даниил от човек, неспособен да говори, в човек, способен да говори със своя Господ. При второто докосване Даниил няма дъх, така че тук той е представен в точката на първата вест на Езекиил в тридесет и седма глава.

И когато ми изговори такива думи, аз насочих лицето си към земята и онемах. И ето, един, подобен на синовете човешки, се допря до устните ми; тогава отворих устата си, проговорих и казах на онзи, който стоеше пред мене: Господарю мой, от видението скърбите ме връхлетяха и не остана в мене сила. Защото как може слугата на този мой господар да говори с този мой господар? Понеже у мене веднага не остана сила, нито дъх остана в мене. Данаил 10:15–17.

Във втората вест на Езекил една вест от четирите ветрове трябва да бъде вдъхната върху костите, за да оживеят и да се изправят като могъща войска. Овластяването на тази войска е представено чрез третото докосване.

Тогава пак дойде и се допря до мене един, който приличаше на човек, и ме укрепи; и каза: О, възлюбени мъжо, не бой се; мир да бъде на тебе; бъди силен, да, бъди силен. И когато ми проговори, аз се укрепих и казах: Нека господарят ми говори, защото ти ме укрепи. Тогава той каза: Знаеш ли защо дойдох при тебе? А сега ще се върна да воювам с персийския княз; и когато си отида, ето, гръцкият княз ще дойде. Но ще ти покажа онова, което е записано в книгата на истината; и няма нито един, който да стои с мене в това, освен Михаил, вашият княз. Също и аз, в първата година на Дарий Мидянина, именно аз, заставах, за да го подкрепя и укрепя. А сега ще ти покажа истината. Ето, още трима царе ще се издигнат в Персия; и четвъртият ще бъде много по-богат от всички тях; и чрез силата си, посредством богатството си, ще подбуди всички против гръцкото царство. Данаил 10:18–11:2.

Вестта, която връща към живот двамата свидетели в тридесет и седма глава на Езекиил, е вестта на исляма на третото горко; но, ред след ред, вестта, която Гавриил посочва в илюстрацията за това как Михаил възкресява Моисей и го взема на небето като знаме, е вестта за последния президент на Съединените щати. Това е вестта за шестия президент (републиканския рог), който беше убит през 2020 г., както беше и истинският протестантски рог. В разказа на Даниил възкресението след дните на скръб за истинския протестантски рог доведе до отъждествяването на възкресението на републиканския рог.

Седем пъти в десетата глава на Даниил е употребена думата „видение“ или „явяване“. Тези седем препратки са обозначени с една и съща еврейска дума, с изключение на това, че в три от тези случаи думата е в женски род, а в другите четири — в мъжки род. Тъй като седем е числото на съвършенството, а съчетанието три-четири, което образува седем, е основна характеристика на книгата Откровение, където последните три от седемте църкви, и последните три от седемте печата, и последните три от седемте тръби са изрично разграничени от първите четири.

Книгите на Даниил и Откровение са една и съща книга и в този смисъл Даниил и Йоан са един и същ символ на последните дни. Видението за Христос в десета глава е видението за Христос в първа глава на Откровение.

В първата глава на Откровение Йоан чува глас зад себе си и се обръща, за да види Онзи, Който говори.

Бях в Духа в Господния ден и чух зад себе си силен глас, като от тръба, който казваше: Аз съм Алфа и Омега, Първият и Последният; и: Каквото видиш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия. Откровение 1:10, 11.

Дали това са трите докосвания в десета глава на Даниил, или същото видение в първа глава на Откровение, или двете вести на Езекиил в тридесет и седма глава, или Исаия, докоснат с жив въглен от олтара, това преживяване обозначава упълномощаването на последната предупредителна вест, а тази вест започва при възкресението на двамата свидетели през юли 2023 година. Даниил, Йоан, Езекиил и Исаия всички представят вестител, който чува „гласа“ от „старите пътеки“ зад себе си, който пита: „Кого да пратя?“ Когато този вестител отговори: „Ето ме, изпрати мен“, той бива укрепен и издига гласа си като един, който вика в пустинята. „Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите.“

Ще продължим това изследване в следващата ни статия.

„При току-що описаното обстоятелство ангел Гавриил предаде на Даниил цялото наставление, което тогава той бе способен да приеме. Няколко години по-късно обаче пророкът пожела да узнае повече за въпроси, които още не бяха напълно разяснени, и отново се отдаде на търсене на светлина и мъдрост от Бога. „В ония дни аз, Даниил, бях в скръб три цели седмици. Приятен хляб не ядох, нито месо, нито вино влезе в устата ми, нито изобщо се помазах.... Тогава подигнах очите си и погледнах, и ето, един мъж, облечен в ленени дрехи, чиито чресла бяха препасани с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше също като хрисолит, лицето му — като вид на светкавица, очите му — като огнени светили, мишците и нозете му — по цвят като лъскав мед, а гласът на думите му — като гласа на множество“ (Даниил 10:2–6).“

„Това описание е подобно на онова, дадено от Йоан, когато Христос му се яви на остров Патмос. Не по-малко Лице от Божия Син се яви на Даниил. Нашият Господ идва с друг небесен вестител, за да научи Даниил какво щеше да стане в последните дни.“

„Великите истини, разкрити от Изкупителя на света, са за онези, които търсят истината като скрити съкровища. Даниил беше възрастен мъж. Животът му бе преминал сред очарованията на един езически двор, а умът му — обременен с делата на една велика империя. И все пак той се отвръща от всичко това, за да смири душата си пред Бога и да търси познание за намеренията на Всевишния. И в отговор на неговите молби светлина от небесните дворове бе предадена за онези, които щяха да живеят в последните дни. С каква earnestness, прочее, трябва и ние да търсим Бога, за да отвори Той разбирането ни и да схванем истините, донесени ни от небето.“

„И само аз, Даниил, видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет падна върху тях, така че побягнаха да се скрият.... И не остана в мене сила; защото благообразието ми се превърна в мене в тление и не запазих сила“ (стихове 7, 8). Всички, които са истински осветени, ще имат подобно преживяване. Колкото по-ясни са техните представи за величието, славата и съвършенството на Христос, толкова по-живо ще виждат собствената си слабост и несъвършенство. Те няма да имат никакво разположение да претендират за безгрешен характер; онова, което им се е струвало правилно и благообразно у самите тях, в contrast с Христовата чистота и слава ще се яви само като недостойно и тленно. Когато хората са отделени от Бога, когато имат твърде неясни представи за Христос, тогава казват: „Аз съм безгрешен; аз съм осветен.“

„Тогава Гавриил се яви на пророка и му заговори така: „О, Данииле, мъжо възлюбен много, разбери думите, които ти говоря, и изправи се на нозете си; защото сега съм изпратен при теб.“ И когато ми изговори тия думи, аз се изправих, треперещ. Тогава той ми рече: „Не бой се, Данииле; защото още от първия ден, когато насочи сърцето си да разбереш и да смириш себе си пред своя Бог, думите ти бяха чути, и аз дойдох поради твоите думи“ (стихове 11, 12).

„Каква велика чест е оказана на Даниил от Величието на небето! Той утешава Своя треперещ слуга и го уверява, че молитвата му е била чута в небето. В отговор на тази пламенна молба ангел Гавриил бе изпратен да въздейства на сърцето на персийския цар. Монархът се бе противил на внушенията на Божия Дух през трите седмици, докато Даниил постеше и се молеше, но Небесният Княз, Архангел Михаил, бе изпратен да обърне сърцето на упорития цар, за да предприеме някакво решително действие в отговор на молитвата на Даниил.“

„И когато ми говореше такива думи, аз обърнах лицето си към земята и онемах. И ето, един, подобен на синовете човешки, се допря до устните ми.... И каза: Не бой се, мъжо възлюбен; мир на тебе; бъди силен, да, бъди силен. И когато ми проговори, аз се укрепих и казах: Нека господарят ми говори, защото ти ме укрепи“ (стихове 15–19). Толкова велика беше божествената слава, разкрита на Даниил, че той не можеше да понесе гледката. Тогава небесният вестител забули сиянието на присъствието си и се яви на пророка като „един, подобен на синовете човешки“ (стих 16). Със своята божествена сила той укрепи този човек на почтеност и вяра, за да чуе вестта, изпратена му от Бога.

„Даниил беше предан слуга на Всевишния. Дългият му живот беше изпълнен с благородни дела на служене за своя Господар. Неговата чистота на характера и непоколебима вяра намираше равностойност единствено в смирението на сърцето му и в съкрушението му пред Бога. Повтаряме: животът на Даниил е вдъхновена илюстрация на истинското осветение.“ Sanctified Life, 49–52.